KATOLIKUS SZEMMEL

Mintha elfeledkeznénk arról, mennyi termálvizünk van, s mennyi idegenforgalmi lehetőséget rejt magában az a természetes adottságunk, hogy termálvizes, fedett fürdőkkel, termálvizes uszodákkal felszerelt szállodákkal ellensúlyozni tudnánk szeszélyes időjárásunkat... A Belkereskedelmi Minisztérium sajtótájékoztatójáról közölt napilap-tudósítások az idegenforgalmat illetően arról számoltak be, hogy 1966—1970 között a Balatonon főként idényszállókat, a Dunakanyarban inkább turista-szállókat, Budapesten pedig egész évben üzemelő szállodákat építünk. A többi között megépül 400—400 szobával a balatonfüredi, balatonarácsi és balatonföldvári idényszálló, a 200 szobás balatonalmádi idényszálló, a 200 szobás balatonfüredi állandó jellegű szálloda, Budapesten pedig a 280 szobás Budapest, a 400 szobás margitszigeti toronyszálló, a 300 szobás tabáni szálló és a Duna-parti szállósor első részlege...

Mindez nagyon szép, nagyon örvendetes, de hol a termálvíz...? Elképzelhető, hogy a margitszigeti és tabáni szálló termálvizes uszodával felszerelt gyógyszálló lesz, hiszen gyógyforrások közelében épül, amelyeknek vize ma — javarészt — a Dunába csorog. (A gyógyvíznek a nemzetközi gazdasági statisztikában dollárára van, s így mi dollárokat csurgatunk a Dunába.) Ha azonban az a terv, hogy a Margitszigeten és a Tabánban gyógyszállót építünk, fedett uszodával, fürdőmedencékkel, akkor miért nem beszélünk róla? Ebben volna idegenforgalmi reklámlehetőség, mert ez a ritkaság Európában. S miért nincs szó Hévízről, amelynek tava olyan különlegesség, amihez fogható nincs Európában. Néhány évig működött egyetlen gyógyszállóját, a Palatinust, a szezon elején bezárták s átalakították üzemi üdülővé.

Pedig téli-nyári idegenforgalmat teremtő csodálatos természeti adottságunk jelenleg csak kettő ván: Budapest, a termálvizes gyönyörű fekvésű világváros és — Hévíz. Érthetetlen, miért kezeljük Hamupipőként terveinkben mindkettőt, Budapest termálvizeit és Hévíz rejtélyes, rendkívül gyógyhatású tavát?

●

„Nálunk sem ártana..." címmel a Népszabadság közli, hogy „Az angol vasúttársaság megbízásából Philip Slessor volt rádióbemondó végigjárja a dél-angliai vasútállomásokat, s a vonatindulások bemondóit arra tanítja, hogy normális tempóban, tiszta kiejtéssel, érthetően beszéljenek."

Hát bizony nálunk sem ártana... Az ember lasabban tanul tisztán beszélni, mint ahogy a technika fejlődik. A mikrofonban pedig kiütközik minden kiejtési hiba. Tapasztaljuk ezt a Keleti pályaudvaron épp úgy, mint a mikrofonos autóbuszokon és templomainkban is. Bizony úgy van, akinek ma mikrofonon át kell az emberekhez szólni, annak meg kell tanulnia újra beszélni. Ez nem is olyan nehéz, mióta közkincs lett a magnetofon. Mint tükör az arcjátékot — úgy adja vissza a hangszalag a beszédet. Hibáival együtt.

●

A Művészet című folyóirat szeptemberi számában Somos Miklós rövid tanulmányában elemzi Geertgen Tot Sint Jans Keresztelő szent János című festményét, a képzőművészet egyik legnagyszerűbb alkotását. A kép a magányba vonuló szentet ábrázolja, ámint gondolataiba révedve a pázsiton üldögél. Mellette kis bárány fekszik, körülötte madarak röpdösnek. Az egész képről árad az idillikus nyugalom és békesség. „Keresztelő szent Jánosban — olvassuk a tanulmány szövegében — egy emberi magatartást ünnepel a festő, s a szentet, a természetfeletti lényt, a kiválasztottat — a régi glóriák halvány visszfényeként — csak a fej körüli arany sugaracskák jelzik."

Már-már gyanakodni kezdünk, hogy ezúttal is a szent és a normálisnak tartott ember merev szétválasztásáról lesz szó. Ám Somos Miklós rendkívül figyelemre méltóan így végzi elemzését: „Geertgennél nem a világi festészetnek az egyházi felett aratott győzelméről van szó, a természetelvű festészetnek a hierarchikustól való elszakadásáról, a festészet pogánnyá válásáról vagy az élet meghódításáról — nem is a vallásos tárgy és a profán szemlélet ellentmondásosságáról, hanem ezek szerencsés együtteséről, boldog harmóniájáról."

Igen: ez a „boldog harmónia" a világ alakításának, szebbé és jobbá formálásának egyik alapfeltétele.

●

Hétről hétre telt ház előtt forgatják „A domb" című angol játékfilmet. Nem meglepő, de igazmondásában mégis művészi alkotás. Morális ihletettsége sokban pótolja eszközeinek hellyel-közzel sematikus voltát.

Fő tanulsága a következő lehetne: az erkölcsi rend elengedhetetlen érték, de meghal ha *csak* paragrafusokra szűkül le. Ekkor az erkölcs épp visszájára fordul, s a korlátolt, merev erkölcstől már csak egy lépés vezet az életellenes kegyetlenségig, s végül a gyilkos szadizmusig. Ki ismerné nálunknál jobban a tétel erejét? Krisztus szinte minden gesztusában ott él a betűvé fonnyadt „holt lelkektől" való idegenkedés és ítélet — ugyanakkor, amikor súlyt helyez az Írás minden egyes betűjének fontosságára. Ellentmondás ez? Nyilván nem, mert mindkét figyelmeztetésben ugyanannak az egy valaminek az aggodalma és szeretete ég: az élet, a lélek életének szeretete.

E szeretet mindenkori megőrzése persze nehéz és drámai feladat, ahogy a humanizmus szerepe is a földön egyre megújuló nehézségek sorozata.

●

Egyik legszebb egyházi vonatkozású műemlékünk a „Vértes vadonában", Oroszlány közelében húzódik meg. Kevesen tudják, hogy az ősparkkal borított domboldal tövében, a csillogó halastó mellett egy kolostorváros felé kanyarog az út. Eszterházy József telepítette itt le 1773-ban a kamalduli atyákat, s ebben az időben épült ez a csodálatos kis település: három sorban tizenhét remeteház. Egy címeres kapu az egyetlen bejárat, körötte most is az erdők titokzatos gyűrűje zúg. Fekvésének köszönheti, hogy oly szépen megőrizte az idő.

Rapcsányi László készített róla hangulatos, képekkel illusztrált riportot a Nők Lapjában. Arról is beszámol, hogy ma a remetevárost tizenhat-tizenhét éves fiúk lakják, szőlészetet, borkezelést tanulnak itt. „Igaz, a kövek túlélik az embert" — állapítja meg a szerző, de szakszerű műemlékkezelés nélkül hiábavaló a növendékek minden vigyázata. A naív bájú festményeket, a gyönyörű kapukat, boltíveket lassan kikezdi a pusztulás. Már 1939-ben volt aki szót emelt érte, 1962-ben felhívta rá a figyelmet a Képes Magyarország. Mégsem történt semmi. Pedig nemcsak a kolostorváros, régebbi kincsek is rejlenek itt: az 1252-ben már „hiteles hely"-ként emlegetett „moiki premontrei prépostságnak" a törökdúlás idején elpusztult templom- és kolostorromjai. Nem beszélve arról, hogy hazánkban páratlan idegenforgalmi látványosságot is jelenthetne ez a csodálatos fekvésű miniatűr-városka.

OLVASTUK

Negyvenkét ember mondja el egyetlen napjának történetét RUFFY PÉTER legújabb „Egy napom" című riportkönyvében. Írásai nagy része a „Magyar Nemzet"-ben jelent meg, kötetbe fogásuk növeli érdekességüket. Az olvasó egyre nagyobb kereséssel fordít riportról riportra. Ruffy Péter magyarázás nélkül mutatja meg, hogy az életnél, a valóságnál nincs érdekfeszítőbb, izgatóbb olvasmány. Nem különös, kirívó sorsok gyűjteménye ez a kötet. Egyszerű emberek egyszerű életéről szól. Az író ki is hangsúlyozza ezt és a legszükszavúbb keresetlenséggel mutatja be hőseit. A kitűnő riporter továbblépett pályáján, stílusa, megjelenítő készsége levetett minden feleslegeset. Veretes, tömör mondatok suhannak a lapokon. Az olvasó — nagyon rövid idő alatt végezve könyvével — olyan érzéssel teszi le, hogy ismeretei gyarapodtak az életről.

Pászthory Valter szomorú esete

Másodszor látom a vádlottak padján Pászthory Valtert. A Baradlai-barlang szilvesztери tragédiája után, mely három fiatal magyar életet követelt, az Új Ember autóján végigjártam vele a helyszínt, s mindazokat a helyeket, amelyeknek szerepük volt a mentésben s a vizsgálatban. Visszaidéztük a történteket. Szemtanúkkal beszéltem, igyekeztem a szerencsétlenség pontos időrendiségét megállapítani. Kérdések sorozatát intéztem a vezető tanárhoz és helyettéséhez, Szemlér Mária tanárnőhöz. Majd ott ültem a miskolci tárgyaláson, ahol Pászthory Valter kijelentette: nem érzi magát bűnösnek, a lehető legjobban felkészült a túrára, s a három haláleset oka érthetetlen számára.

A bíróság széles körű vizsgálatot folytatott a tisztázatlan körülményekre vonatkozóan. Több oldalú szakértői véleményt kért, az ítélethozatalt elnapolta. De Pászthory Valter, a pannonhalmi Szent Benedek rend tanára vádlott maradt s a vád gondatlanságból elkövetett emberölés.

Amikor Veszprémben a megyei bíróság elnöke megnyitotta a tárgyalást és megkezdte a szokásos személyi adatok felvételét, az emberi „illik, nem illik problémái" és furcsa bonyolultságai foglalkoztattak. Azokra a szülőkre gondoltam, akik a baradlai barlangban elvesztették fiaikat. A felelősség árnya sem éri őket. Vajon elmentek-e üdülni ezen a nyáron s tudtak volna-e gumikajakos csónakzásra indulni egy fiatal lánnyal? Nyaraltak-e ott, ahol még tavaly gyermekükkel voltak, s ha igen, nem rázta-e meg őket a zokogás? Gyászunkért nem vagyunk felelősek, nyomát a szívünkben hordjuk, néha a ruhánkon. És feltétlenül érezzük, mire kötelez bennünket viselkedésben, magatartásban.

A tanácselnök kérdései koppantak a teremben, tények következtek, jöttek a tanúk és kiderült a tényállás. Rövidre fogva Pászthory Valter augusztus 16-án Alsóőrsön csónakázni indult a viharos Balaton vizére. Gumikajakjával elhagyta a halászcsónakban ülő és társaságához tartozó két diákot, beljebb evezett. A kajakban ülő társának, egy 19 éves lánynak megengedte, hogy fürödjön a hullámzó vízben. A fürdőző lányt a szél és az erős hullámok perceken belül elsodorták a kajaktól. Pászthory képtelen volt többé közelébe kerülni. Amikor a lány eltűnt előle, Siófok felé indult. Partot érve nem jelentette a balesetet a rendőrségnek, hanem egy ismerősét kereste fel és segítségükkel visszatért Alsóőrsre. Ott közölte a lány családjával, hogy társa „elmerült". Szerencsére rosszul vélekedett. Hat órás úszás után a lány elérte a siófoki partot és megmenekült.

A tárgyalás fényt derített a részletekre is. Pászthory vitatta, hogy a fürdésre engedélyt adott. Állítását ellenbizonyítékokkal szemben is fenntartotta.

Kevés derült ki vallomásából akkor is, amikor legsúlyosabb cselekedetéről adott számot. A lány közel két órája küszködött a vízben, mikor ő partot ért. Nem kért segítséget, sőt idejét azzal töltötte, hogy csónakját biztonságba helyezze. Hosszan kereste ismerőse lakását, ott megteázott, idegnyugtatót vett be és hazavitette magát Alsóőrsre. „Azt hittem, hogy már halott" — vallotta, utána pedig arra hivatkozik, hogy a család mentésére számított. Azoktól várt segítséget, kiknek éppen az előtte való napon mutatta be, hogy kajakja mennyire biztonságos, menynyire ellenáll a hullámoknak. Visszatérve Alsóőrsön sem maga jelenti a történteket, a családra hagyja, ő pedig pihen. Egészen addig, míg őrizetbe nem veszik.

Miskolcon értettem a védekezését. Mostani kijelentése: „Nem érzem magam bűnösnek, akkor úgy éreztem, a lehető legjobban cselekedtem" — szörnyű üresen hangzott.

A bíróság kijelentette, hogy jelenlegi ügyét elvonatkoztatja a baradlai tragédiától és nem keres öszszef[illegible]gést akkori és most[illegible]agatartása között. [illegible]óre ítélte s az ind[illegible] elgondolkoztató magyarázat hangzott el. „Államunk a segítségnyújtást törvényben tette kötelezővé mindenki számára. A vádlott éppen azt mulasztotta el, ami tőle fokozottan elvárható. A bíróság elfogadja, hogy a vizen nem volt módja a mentésre. De súlyosan ítéli meg, hogy nem jelentette Siófokon a történteket, lemondott a sértett életéről, holott feltételezhette, hogy a gyakorlott úszó másfél órán túl is fenntarthatja magát a vizen. Különösen életveszély esetén."

Mentő körülményt nem lehetett találni, az ítélet súlyos. A Magyar Büntető Törvénykönyv azt mondhatnám kereszténynek kemény a felebaráti szeretet formájának megkövetelésében, amellyel másnak tartozunk. Foglalkozás körében ez esetben annyit jelent, hogy Pászthory tanári, vezetői felelőssége mindenhol, mindenütt, minden körülmények között fennáll — főként a csónakban, amelynek vezetésére ő volt jogosult.

Maga Pászthory Valter lehangoló benyomást keltett. Nem értette, mit mulasztott abban a pillanatban, amikor Siófokon partot ért és nem a mentőszolgálathoz vitte első útja, hanem mellékes dolgokkal foglalkozott.

A bírói ítélet indoklása jogászilag hűvös. Nem utal arra, hogy a vádlott — sajnos — pap és szerzetes. Ez csupán a személyi adatok felvételénél került szóba. De utal arra az ítélet, hogy vele szemben joggal lehet magasabb erkölcsi követelményeket támasztani.

Joggal. S ez szomorú is, vigasztaló is. Vigasztaló, mert a katolikus papnak meg kell felelnie annak az eszménynek, amire a bíróság céloz s amit a katolikus hívek is éreznek és vallanak. Papjaink magas erkölcsi követelmények jegyében élnek, dolgoznak és hatnak. Lehangoló azonban már az is, ha egyetlen eset akad, amely megtöri ezt a képet és árnyat vet reá.

Ez a legszomorúbb. Az árny, mely különösen az ezeréves magyar történelemhez kapcsolt bencés rendre s annak pannonhalmi gimnáziumára vetődött. Kérdések merültek fel, melyek ott lebegtek a népes hallgatóság ajkán, de nem tartoztak a bírósági ügyhöz. A rendre tartoznak, s annak vezetőjére, a főapátra. Elemezték-e Pászthory Valter egyéniségét abból a szempontból, nem az a típus-e, melyet a tárgyalás egyik orvos hallgatója így jellemzett: „Olyan ember, aki bátornak mutatkozik, keresi a veszélyt, de a valódi veszély pillanatában agya »blokkol« — rövidzárlatot kap s elveszíti ítélőképességét." Adtak-e életmódjára, mozgására vonatkozóan olyan utasításokat, melyek megfeleltek annak az állapotnak, hogy ő jelenleg is vádlottja egy tragikus ügynek? S gondoltak-e a gyászra, mely a gimnáziumra és tanárára nehezedik a hármas tragédia nyomán?

Ezek és hasonló kérdések fontosak. A rendi elöljáró felelősségét vetik fel. Mert ha Pászthory Valter engedetlenségből mozgott olyan szabadon, mintha nem nyomná vállát a gondatlanságból elkövetett emberölés vádja, akkor egyedül felelős a botrányért, amit okozott. Ha azonban nem is foglalkoztak komolyan rendi alapon ügyével, s ha nem adtak számára kényes helyzetének megfelelő utasításokat, akkor mulasztás történt. Vezetni ugyanis annyi, mint előrelátni. Előrelátással pedig Pászthory Valter pszichikai és karakterológiai adottságainak ismeretében meg lehetett volna előzni ezt a botrányt. Hisz Pászthory szerzetes, aki ünnepélyes fogadalmat tett az engedelmességre. Ha olyan utasítást kap — ami természetesen folyik ügye súlyosságából —, hogy annak törvényes lezárásáig nem hagyhatja el Pannonhalmát, — nincs ez a botrány, minden szomorú részletével és tanulságával.

Márkus László

A kupola, dzsámi, s rajta ács fia, a plébános dolgozik: ez az új Palkonya

Az új község, az új Palkonya születése a második világháború után kezdődött, fejlődése azóta tart, s ebben volt nevezetes állomás a bérmálás a kívül-belül újjávarázsolt templomban.

Batthyány János építtetett templomot a török kiűzésének százharmincadik évfordulóján Mohácstól nem messze, a villányi hegyek lejtőjén települt kis baranyai községben, Palkonyán. Különösen érdekes templomot!

A kupola a török dzsámik kupolája, tornya a minarettek pálma-karcsúságát idézi, az ablakok viszont gótikusak. És beleépült a föld és népének története.

Gebauer Ernő, akiről 1936-ban Pécsett utcát neveztek el, még halála előtt utolsó nagy műveként megfestette a kupolába a község új életét, történelmi pillanatát jelképezve az Ige testetöltésének betlehemi misztériumával. S az új ember új kapun lép be az újjászületett templomba. A kapu, mint valami számoszlop alatt az összeg: Exner Lajos pécsi művész remek faragványokban sommázta a két szárnyon a templom, s a körülötte zajló élet történetét. A bal felső betéten a Battyány családé mellett VI. Pál pápa címerét örökítette meg. Alattuk Jézus öt kenyere és két hala, mellettük Szent Erzsébet kötényében a rózsák és kenyerek, az alsó kazettában pedig az 1816 — az építés —, illetve az 1966 — az újjáépítés — évszáma.

— Palkonya az újpetrei plébánia filiája, a filiában nem szoktak bérmálni, de mi a templom 150 éves jubileumát ezzel is emlékezetessé akartuk tenni — mondja Ónódi János plébános. Sikerült is. Cserháti József püspök 148 hívőt bérmált meg Palkonyán. De hosszú, nehéz évek vezettek eddig az ünnepig. Mindig akadt valami javítani, szépíteni való. Végül már csak a kupola borítóbádogjának festése volt vissza. E munkáért 35 000 forintot kértek. A hívek már addig is tehetségükön felül adakoztak, viszont szerettem volna, hogy ez is meglegyen. Elhatároztam, hogy ezt is én végzem el. Természetesen közben bádogos munkálatok is akadtak, meg a torony sisakja sem maradhatott ki, meg a torony keresztjéhez az aranysugarak is hiányoztak... Felül kötélen lógtam, alul csörlővel húztak körbe, hol bádogos ollóval, hol kalapácscsal, hol ecsettel kezemben. A 30 méter magasságban gyakran jutott eszembe édesapám, aki ács volt, s Pesten a MÁV Északi Főműhelyének tetejéről zuhant le 1926-ban, s így lelte halálát... De a külső vakolás, meszelés volt azért talán a legnehezebb. A magosban mindig jár a szél, s fújja a homokot a szembe. De csak a lelkiismeretes munka imádság. Még a fúgákat is jó mélyen kivájtam, aztán következett a lemosás, hogy jól fogjon a vakolat. Csak a toronyhoz hét és fél hektó víz kellett...

Közben, amíg hallom a mosolyogva ejtett egyszerű mondatokat, minduntalan arra a számtalan „apró" dologra gondolok, amiket másoktól tudtam meg: milyen gondossággal történt a homokpróba, miként vizsgálta meg, hogy nem agyagos-e, tehát vakolásra alkalmas-e, meg aztán az „abzecfűrész", meg egyebek... Bizonyos, hogy a szerszámok szakszerű ismerete, s a munkálatok alapos végzése kivívta az emberek nagyrabecsülését. A plébánost, a papot, lelkipásztori teendői miatt tisztelik a hívők, de mint embert, a restaurálás hosszú évei alatt mindenki szemében nagyon megnőtt.

S látom, ahogy jönnek a szeptemberi selymeskék egű reggel ragyogásában imbolygó keresztek és lengő zászlók alatt úszó magyar és német énekekkel a testvérközösségek — Kiskassa, Pécsdevecser, Újpetre és Ivánbattyán hívei, s érzem, hogy a távolságoknak, az időmérőcskéléseknek menynyi aprólékos gondja, mennyi fáradsága rejlik abban a természetesnek látszó tényben, hogy pontosan 10 órára érkeznek a palkonyai főpapi misére...

Aztán Ónódi plébános jubileumi prédikációjában az első magyar nyelvemlék, a Halotti Beszéd döbbenetes jelenete szorítja meg a szíveket. Felmutat egy koponyát, amelyet a templom melletti meszesgödörből ástak ki, s az élet végső célját elemzi.

Este pedig: — a plébános kedves meglepetése és ajándéka — a tornyot és a kupolát 150 színes villanykörte koszorúzza... Ragyognak a szemek. S ragyog a kereszt is.

Harcos Ottó

Vendéglői beszélgetés egy afrikai orvosjelölttel

A szegedi platánlombos nyári vendéglőben, ahová a vasárnapi mise után betérek ebédelni, minden kerti asztal foglalt. Az egyik oszlopon meg ott az Othello-balett plakátja, s alatta egy fiatal afrikai ül. Mellette foglalok helyet, udvariasan invitál ugyanis, mikor látja, hogy asztalt keresek.

Szeged egyetemén jelenleg 32 afrikai ifjú tanul. Egytől egyig jól beszélnek magyarul. Az én asztalszomszédom megnyerő, nyulánk, széparcú húszegynéhányéves férfi. Szóba elegyedünk s megtudom, hogy sebésznek készül, negyedéves orvostanhallgató. Ghanai, négy éve nem látta már szüleit és hét testvérét.

Miután hallottam, hogy nemrégiben egy katolikus templomban történt esküvőn — egy afrikai orvosnövendék vette el egy szegedkörnyéki kántor leányát — az egész afrikai kolónia színpompás hazai viseletében vonult fel, beszélgetés közben vallási világukra terelem a szót.

Afrikai szomszédom — nem szeretik, ha négereknek nevezik őket — saját vallomása szerint anglikán, de a ghanaiak tekintélyes része katolikus. Ő pedig éppen azért tiszteli oly nagyon a keresztényeket, mert Afrika kórházai és egészségügyi, oktatási szervezetei leginkább katolikus és anglikán térítők alapításai.

— És a mohamedanizmus?

— Az Egyenlítő mentéig ugyan a mohamedanizmusnak egészen napjainkig nagyobb átütő ereje volt, mert Allah vallása megengedte a törzsek között gazdasági okok miatt meggyökeresedett többnejűséget. Az afrikai férfi földet foglalt az őserdőben, feleséget vásárolt, arra bízta a földművelést és minél több felesége volt, annál gazdagabb lett. A függetlenné vált afrikai népek mai emancipációjával azonban lassan a nők rabszolgahelyzete is megszünik. És ez az emancipációs irányzat már a kereszténységnek kedvez inkább, amely iskolákat állít a nők számára is és a független államélet sok területén iskolázott női munkaerőket követel. Persze a folyamat lassú.

— Szokott templomba járni?

— Anglikán templom itt nincsen, magamban szoktam imádkozni...

A mögötte levő plakátra mutatok:

— És az Othellót megnézte-e? Ez a fehérek között legismertebb afrikai történet.

— Se időm, se pénzem nem volt rá. Nálam most fő a tanulás. Nyáron sok volt a szabadságolás és én minden lehetőséget kihasználtam, hogy a klinikákon bárkit is kisegítsek vagy helyettesíthessek. Nemsokára visszamegyek Ghanába, addig mindent meg kell tanulnom. Szent Ágostont, a másik híres afrikait azonban angolul olvastam...

Possonyi László

VASÁRNAP EGYHÁZI ZENÉJE

Mátyás-templom 10 ó. Schubert: B-dúr mise. **Belvárosi főplébánia templom 10 ó.** Mozart: Missa solemnis, Hegedűs: Oraoi Deum meum. (Offert.) **Bazilika 10 ó.** Harmat: Szent István-mise, Bach: Esz-dúr fúga. **Kőbányai Szent László templom 12 ó.** Mise-részletek, mottetták. **Szent Erzsébet templom (Rózsák tere) 12 ó.** Huber: Salve Regina pacis-mise. **Szent Margit templom 10 ó.** Beretvás: C-dúr mise, Gobhardi: Glória szóljon. **Remetekertvárosi Szentlélek templom 10.30 ó.** Mozart: Koronázási mise. **Győri székesegyház 11.15 ó.** Palestrina: Missa Papae Marcelli (Pasaréti Palestrina kórus előadásában.) **Alkantarai Szent Péter templom 10 ó.** Palestrina: Missa „Jesu nostra redemptio".